

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRPS/72/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

180/2011. (VI. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos¹** nevében **törvényes képviselő által** 2011. február 10-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2011. június 22-én – dr. Kozma Ákos elnökhelyettes, testületi tag és dr. Féja András testületi tag távollétében - megtartott zárt ülésén zárt ülésen született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos törvényes képviselője 2011. február 10-én, postai úton előterjesztett panaszában az alábbiakat adta elő.

2011. február 7-én a nyolcadik osztályos panaszos az iskolában tartózkodott, ahol egyenruhában megjelent I. r. ftőrm., és a panaszos osztálya előtt egy gyanúsítottí idézést adott át neki (az irat másolatát a törvényes képviselő beadványához mellékelve megküldte). Mintegy négy óra elteltével az osztályfőnök közölte a panaszossal, hogy nem kell bemennie a rendőrségre, nem folyik ellene eljárás, és az idézés átadására csak nevelési célzattal került sor. A törvényes képviselő megjegyzi, hogy órai telefonhasználatért a panaszos ezt megelőzően osztályfőnöki figyelmeztetésben részesült.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A törvényes képviselő úgy véli, hogy nem csak egy gyereknek, hanem egy felnőttnek is viselni kell tettei következményeit. A panaszosnak joga van a jó hírnévhez, és a rendőrnek nincs felhatalmazása arra, hogy hamis idézéssel, csupán nevelési céllal az osztálya előtt szégyenbe hozza őt.

A törvényes képviselő személyesen kereste meg az ügyel összefüggésben a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság Körzeti Megbízott Alosztályának vezetőjét, aki kérdésére azt válaszolta, hogy kollégája nem állíthatta volna ki a valótlan idézést.

2) A panaszbeadványhoz csatolt, idézés gyanúsított részére elnevezésű irat tartalmazza a panaszos személyes adatait, megjelöl egy konkrét ügyszámot, továbbá rögzíti, hogy a panaszost az adott számú büntetőügyben a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 316. § (1) bekezdésébe ütköző, és a szerint minősülő lopás vétségének megalapozott gyanúja miatt 2011. február 14-én 9 órára idézi, a gyanúsított kihallgatás várható időtartama egy óra.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A panaszban említett és a sérelmezett eseményekben érintett I. r. főrm. a Testület megkeresése nyomán, 2011. március 15-én az alábbi tartalommal készített jelentést.

Előadása szerint 2008 szeptembere óta az általános iskola iskolarendőreként teljesít szolgálatot. Ugyanezen időpont óta DADA rendőrként is tart előadásokat, ennek keretében került kapcsolatba az iskola jelenlegi 8. a. osztályának 26 tanulóival, mivel az iskolától olyan jelzés érkezett, hogy ez a legnehezebben kezelhető osztály. Havi egy alkalommal az osztályfőnöki órán történik a DADA oktatás, amelynek keretében több előadást tartott, videofilmet vetített és egyéb szemléltető eszközöket vett igénybe. Munkáját az osztályfőnökkel folytatott rendszeres egyeztetések segítették. Ezek alkalmával az osztályfőnök beszámolt a rendőrnek az osztály és az iskola életében történt eseményekről, amelyek sok esetben alapját képezték egy-egy előadásnak. Az iskola tanulóinak a főtörzsőrmester prevenció napot szervezett, amelyen az iskola diákjai és tanárai is részt vettek, és amelynek segítségével mind a gyerekek, mind pedig a tanárok figyelmét fel kívánta hívni a mindennapi élet veszélyeire, valamint megoldási lehetőségeket mutatott be több civil és hivatásos szerv (OMSZ, NKH, Polgárőrség, Rendőrség) segítségével.

2011. január 11-én a 8. a. osztályban a DADA oktatás keretén belül az iskolában előforduló leggyakoribb bűncselekményekkel foglalkozott, aminek során ismertette ezen cselekmények törvényi tényállásait, valamint a büntetési tételeket. Az előadás végén a tanulók kaptak egy összesítést, amely tartalmazta az órán elhangzottakat, házi feladatként kapta továbbá az osztály, hogy a témával kapcsolatosan készítsenek figyelemfelkeltő plakátot, verset, rajzot.

2011 februárjának elején az osztályfőnök a főtörzsőrmester segítségét kérte. Elmondta, hogy a könyvtárban tartott órát a 8. a. osztálynak, amelynek során az egyik diák – a panaszos – játszott a telefonjával. A tanár a házirend alapján elvette a telefont a diáktól, és kitette a tanári asztalra. A szünetben a gyerekek kimentek a könyvtárból, ahol a szünet ideje alatt a tanári

testület több tagja is tartózkodott. Ekkor vette észre az osztályfőnök, hogy nincs a telefon a tanári asztalon. A készüléket a könyvtárban tartózkodó tanárokkal keresni kezdték, de nem találták meg. A szünet után, amikor a 8. a. osztály ismét a könyvtárban volt, az osztályfőnök is visszament, és az óra elején kérdőre vonta az osztályt a telefon eltűnése miatt. A gyerekek tagadták, hogy bármit tudnának az esetről, a panaszos pedig fennhangon kérdezte az osztályfőnöktől, hogy hol van az elvett telefon. Ezt követően a tanárnő kiment az óráról, majd az óra végén ismét visszatért, és újra kérdőre vonta a tanulókat, akik továbbra is tagadták, hogy bármi közük lenne a történetekhez, a panaszos pedig fenyegető hangnemben kérte a tanárnőtől a készüléket. Ekkor az osztályfőnök közölte a gyerekekkel, hogy mivel rajtuk és a tanárokon kívül senki nem járt a könyvtárban, ha nem lesz meg a telefon, senki nem hagyja el az iskolát, illetve hívni fogják a rendőrséget. Ezt hallva a diákok elárulták, hogy a telefont az egyik osztálytársuk vett el az asztról, és azt már a szünetben vissza is adta a panaszosnak.

Mivel megoldottnak látszott a helyzet, az osztályfőnök nem kívánt tovább foglalkozni a történetekkel, azonban az esetet követő egyik este a gyermekei felhívták a figyelmét egy internetes közösségi portálon folyó beszélgetésre, amelyben a 8. a. osztály tanulói a fenti eseményeket tárgyalták. A beszélgetés során a tanárnőre sértő hangnemet és olyan kijelentéseket használtak, amelyek alapján az osztályfőnök arra következtetett, hogy a gyerekek semmibe veszik őt, az iskolát, a rendőrséget, és szinte hősként kezelték a történetekben érintett két diákot. A közösségi portálon folytatott beszélgetését a tanárnő rögzítette, és a főtörzsörmester elé tárta. Kérte, hogy keressenek valamilyen megoldást, amivel a gyerekek figyelmét fel tudják hívni arra a tényre, hogy ők már nem kiskorúak, és tetteik miatt akár rendőrségi eljárás is indítható velük szemben.

Figyelemmel arra, hogy a főtörzsörmester a tanulóknak már több bűnmegelőzési tárgyú előadást is tartott és filmek segítségével az iskolán belül előforduló bűncselekményeket is bemutatta nekik, az adott helyzetben úgy döntött, drámapedagógiai eszközök segítségével próbálja megoldani a felmerült problémát. Az osztályfőnökkel megbeszélték, hogy 2011. február 7-én, a 9 óra 55 perckor kezdődő órára, ahol az egész osztály jelen van, a rendőr bemegy, és elmondja, hogy az internetes portálon folyt beszélgetés nyomán rendőrségi eljárás indult, amelynek keretén belül az osztály tanulóinak tanúkénti meghallgatása válhat szükségessé a Zalaegerszegi Rendőrkapitányságon, ahol a szüleikkel együtt kell majd a megjelenniük. A tervek szerint ezt a rendőr azzal kívánta kiegészíteni, hogy az ügyben a panaszost és a telefon visszaszerzésében érintett másik tanulót pedig gyanúsítottként fogja kihallgatni. A kihallgatáson egy törvényes képviselőnek is jelen kell lennie, illetve ügyvédet kell meghatalmazni, és amennyiben ezt az érintettek nem tennék, a rendőrség hivatalból rendel ki védőt. A színjáték részeként abban is megegyeztek, hogy a rendőr készít egy-egy „idézéshoz hasonló kelléket”, amit az osztály előtt kitölt, és a két diáknak átad, így kézzel foghatóvá válik számukra, hogy ezúttal tényleg nagyot hibáztak.

A főtörzsörmester a tervet a panaszban megjelölt időben végrehajtotta, majd távozott az iskolából. Az osztályfőnöktől pedig azt kérte, hogy mielőtt véget ér az óra, mondja el a diákoknak, hogy az óra első részében csak egy színjátékot láttak, nincs semmiféle eljárás, nem kell senkinek a rendőrségen megjelennie. Az osztályfőnök utóbb a megbeszéltek szerint tájékoztatta a tanulókat, akik a rendőr tudomása szerint megértették, mi is zajlott. Abban is megállapodott a főtörzsörmester az osztályfőnökkel, hogy a soron következő DADA oktatást azzal kezdik, hogy a gyerekekkel közösen átbeszéljük a fent leírt történeteket, amire 2011. február 15-én sor is került. Ekkor a tanulók a rendőrtől is hallhatták, hogy egyikük ellen sem

indult eljárás, ugyanakkor elmondta nekik, hogy „nincs több dobásuk”, és bármilyen olyan cselekményt követnek el, amit a törvény büntetni rendel, hivatalos eljárás fog indulni.

A színjátékot követően, az iskolából kifelé menet a főtörzsőrmester találkozott a történetben érintett másik diák édesanyjával, akinek elmesélte, hogy mi történt az osztályban, és arra a rendőr az osztályfőnökkel milyen megoldást talált. A diák édesanyja gratulált a leleményességhez, és az volt a véleménye, hogy talán az lett volna a legjobb, ha a gyerekeket úgy engedik haza az iskolából, hogy nincs tudomásuk arról, hogy ez csak egy színjáték volt. Kíváncsi lett volna ugyanis arra, hogy a gyermeke mit mond el otthon.

Később az osztályfőnök a főtörzsőrmestert arról értesítette, hogy a panaszos törvényes képviselője bent járt az iskolában, és kérdőre vonta őt és az iskolát, hogy milyen eljárást indítottak a panaszos ellen. Az osztályfőnök – elmondása szerint – tájékoztatta a törvényes képviselőt, hogy nincs semmiféle eljárás, csupán a korábbi események következményeire próbálták felhívni a gyerekek figyelmét. A törvényes képviselő előadta ugyanakkor, hogy a gyermekétől úgy tudja, az esetben érintett másik diák nem mer hazamenni az idézés miatt, inkább öngyilkos lesz. Ezt követően behívták a két diákot – tehát a panaszost és az eseményekben érintett társát – az igazgatói irodába, ahol elmondták, hogy tudomásuk volt arról, hogy nincs ellenük semmiféle eljárás, és csak színjáték volt, amit az órán láttak. A másik érintett diák arra a kérdésre, hogy igaz-e, hogy a kapott idézés miatt nem mert hazamenni és öngyilkossággal fenyegetőzött nagyon meglepődött, és tagadta, hogy bármi ilyesmi megfordult volna a fejében. A panaszos pedig az iskola igazgatója előtt beismerte a hazugságát, azonban nem tudott arra válaszolni, hogy miért találta ki a másik diákkal kapcsolatos, valótlan állításokat.

2011. február 9-én a főtörzsőrmester tájékoztatta a történetekről a település polgármesterét is, aki egyetértett a módszerrel, amelynek segítségével megpróbálták a gyerekek figyelmét felhívni arra, hogy már büntetőjogilag felelősségre vonhatók.

2) A rendőri jelentésben utalt, internetes portálon folyt beszélgetést I. r. ftörm. másolatban a Testület rendelkezésére bocsátotta. Annak tartalma alátámasztja a rendőri jelentés azon részét, hogy a diákok a telefon elvételével kapcsolatos eseményeket a portálon is megtárgyalták.

3) N. r. alezredes, a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság vezetőjének helyettese a Testület megkeresésére válaszul írt levelében a következőket rögzítette.

Megállapítása szerint a panaszhoz csatolt gyanúsítottai idézésen szereplő ügyszámon a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Nyomozó Alosztályának Rablási és Gépjármű-feltörési Csoportja folytat büntetőeljárást ismeretlen tettes ellen. Az eljárás megindításának alapjául egy 2011. február 2-án 8 óra 35 perckor a Zalaegerszegi Rendőrkapitányságon személyesen tett bejelentés szolgált, miszerint ismeretlen tettes az éjszaka folyamán a bejelentő mélygarázsban leparkolt személygépkocsiját maró folyadékkal leöntötte. A gépkocsi bal oldala, teteje és hátulja rongálódott meg, a rongálási kár mintegy 1.000.000 Ft. Az ügy előadója: B. r. főtörzsőrmester, az ügy határideje: 2011. április 4.

A fentiek alapján megállapítást nyert, hogy az ügy semmilyen formában nem hozható kapcsolatba a panaszossal. Megállapítást nyert továbbá az a tény is, hogy a panaszos ellen

nem indult büntetőeljárás, vele szemben semmilyen eljárási cselekmény végrehajtására nem került sor.

A törvényes képviselő által elmondottak tehát – az alezredes álláspontja szerint – teljes mértékben fedik a valóságot, és az I. r. főtörzsőrmester által készült rendőri jelentés is arról számol be, hogy a rendőr nevelési célzattal adta át az idézést a panaszosnak.

A Robotzsaru-Neo rendszer adatai alapján megállapítható végül az is, hogy I. r. főtörzsőrmester a fent említett számú ügyben 2011. február 7-én (8 óra 24 perc 4 másodperckor) félkész iratként készített egy gyanúsított részére szóló idézést, majd ezt kinyomtatás (8 óra 25 perc 18 másodperc) után az iratok közül törölte (8 óra 25 perc 49 másodperckor). Az ügyirat nem hozható kapcsolatba a panaszossal.

III.

A panaszos által előadott sérelmek kapcsán a Testületnek mindenek előtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Rtv. rendelkezései értelmében a beadvány vizsgálatára rendelkezik-e jogszabályi felhatalmazással. Ennek keretében a Testület értékelte, hogy a panaszt arra jogosult terjesztette-e elő, és hogy a rendőr magatartásának vizsgálatára a Testület hatásköre kiterjed-e.

a) A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A konkrét esetben megállapítható, hogy a rendőri intézkedésben érintett személy, a panaszos 1996. december 17-én született, vagyis a sérelmezett események idején a 14. életévét már betöltötte, a 18. évet viszont még nem. A panaszos tehát a sérelmezett események idején a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) értelmében korlátozottan cselekvőképesnek minősült.

Mivel az Rtv. idézett 92. §-ának (3) bekezdése kifejezetten felhatalmazza a törvényes képviselőt arra, hogy a korlátozottan cselekvőképes személy helyett a panaszeljáráásban eljárjon, a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszt arra jogosult személy terjesztette elő, ezért érdemi vizsgálatnak van helye.

b) Az Rtv. fenti rendelkezése szerint a Testület hatáskörébe tartozik mindazon rendőri intézkedések, kötelezettségzegések, mulasztások, stb. vizsgálata, amelyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Következésképpen alkalmazott gyakorlata alapján a Testületnek lehetősége van továbbá arra, hogy az Rtv. IV. fejezetében szereplő, a rendőrség működésének általános elveit és szabályait rögzítő rendelkezések kapcsán vizsgálódása körébe vonjon minden olyan rendőri tevékenységet, amelyet az V. és a

VI. fejezetek ugyan nem nevesítenek, de amelynek vonatkozásában a IV. fejezetben foglalt követelményeknek érvényesülniük kell.

A fentiekre figyelemmel a Testületnek vizsgálnia kellett, hogy a sérelmezett rendőri magatartásnak mi a jogszabályi alapja. Ezen vizsgálat eredményeként a Testület arra a megállapításra jutott, hogy sem az Rtv., sem más, a rendőrség tevékenységét szabályozó jogszabály nem nevesít olyan intézkedési formát, amellyel a panaszolt rendőri fellépés – egy büntetőeljárású idézés kézbesítésének nevelő célzatú imitálása – azonosítható lenne.

A rendőr fellépése nyilvánvalóan nem a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) előírásai szerint zajlott, mert bár a Be. 67. §-a rendelkezik az idézés kézbesítéséről, a panaszossal szemben tényleges büntetőeljárás a rendőrség szerint sem folyt, így a büntetőeljárású törvény rendelkezései – és ennek megfelelően jogorvoslati szabályai – sem voltak alkalmazhatók a konkrét esetre.

A Testület töretlen gyakorlata azonban az, hogy az Rtv. IV. fejezetében foglalt követelmények érvényesülését mindazon esetekben vizsgálja, amikor a rendőr ebbéli minőségében lép fel az állampolgárokkal szemben – függetlenül attól, hogy valamely, a rendőrség tevékenységére vonatkozó jogszabály a konkrét fellépési formát tartalmazza-e, vagy sem. Egy ettől eltérő gyakorlat ugyanis oda vezetne, hogy a Testület éppen azokban az – állampolgárok oldalán súlyos jogsérelmet eredményező – esetekben nem foglalhatna állást, amikor a rendőr közhatalmi szerepével visszaél, és rendőri minőségét kihasználva olyan módon avatkozik az állampolgárok életébe, amelyre a jogszabályok nem hatalmazzák fel.

A konkrét esetben a panaszos és a panasszal érintett rendőr között bizonyosan nem egyenrangú felek közötti viszony állt fent. A rendőr ugyanis nem magánszemélyként jelent meg a tanórán, hanem hivatásával összefüggő szerepben, a rendőrség képviselőjeként adta át a panaszos nevére szóló idézést. A kérdéses magatartást ezért a Testület az Rtv.-beli szabályozatlansága ellenére is olyan, közhatalmi elemet tartalmazó relációban végzett tevékenységnek minősítette, amelyben az alapvető alkotmányos értékeknek és a rendőri munkában irányadó törvényi követelményeknek teljesülniük kell.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy érdemben vizsgálnia kell: a panaszossal szembeni fellépése során a bepanaszolt rendőr követett-e el jogsértést.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján tehát vizsgálat tárgyává tette az intézkedő rendőr azon eljárását, hogy a panaszosnak egy tanórán hamis idézést adott át.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 54. § (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz és az 59. § (1) bekezdése szerinti jó hírnévhez való alapvető jogát az alábbiak szerint.

2) A panaszos beadványában azt sérelmezi, hogy 2011. február 7-én I. r. flórm. az osztálya előtt egy tanórán gyanúsított kihallgatásra szóló idézést adott át, amelyről utóbb kiderült, hogy nem valódi, és a rendőr csak nevelési célzattal játszotta el az eljárású cselekményt.

A rendőr és az illetékes rendőrkapitányság helyettes vezetője is megerősítette a panaszos előadását. Állításuk szerint a rendőr az iratot egy folyamatban lévő, de a panaszossal összefüggésbe nem hozható ügy száma alatt készítette el a Robotzsaru-Neo rendszerben, majd azt félkész iratként törölte, ezt követően pedig megjelent az általános iskolában, és – az osztályfőnökkel folytatott előzetes egyeztetés alapján – az idézést egy tanóra kezdetén átadta a panaszosnak. Azt, hogy az idézés nem valódi, és a panaszos ellen nem folyik büntetőeljárás, az osztályfőnök árulta el a panaszosnak a rendőr távozását követően.

A rendőr magatartásának értékelése során a Testület az Rtv. alábbi rendelkezéseire volt figyelemmel. Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése rögzíti a követelményt, miszerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A 11. § (1) bekezdése értelmében továbbá a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni.

A r. főrm.-nek iskolarendőrként és DADA rendőrként a szolgálati feladatait olyan módon kell ellátnia, amely megfelel a törvényes előírásoknak, köztük az Rtv. 2. §-ában foglaltaknak is, tehát tiszteletben kell tartania a vele kapcsolatba kerülők méltóságát, óvnia kell a jogait. Felelősségét fokozza, hogy ilyen irányú tevékenysége során gyermekekkel foglalkozik.

A konkrét esetben azonban kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sérelmezett fellépést végrehajtó rendőr ezen kötelezettségét megsértette és mindenfajta jogszabályi felhatalmazás hiányában járt el akkor, amikor egy valótlan tartalmú hivatalos iratot állított ki és adott át a panaszosnak. A törvény által hivatásánál fogva ráruházott hatalmat arra használta, hogy a panaszosban egy fiktív büntetőeljárás cselekmény kilátásba helyezésével – pedagógiainak gondolt céllal – félelmet, riadalmat keltsen.

A büntetőjogi felelősségre vonás a legsúlyosabb joghátrány, amelyet a magyar jogrendszer ismer. Nyilvánvaló, hogy ennek – a teljességgel alaptalan – kilátásba helyezése – a szükségképpen kiváltott félelem és szorongás miatt – olyan illetéktelen állami beavatkozást jelent a panaszos vonatkozásában, amely megalapozza a panaszos emberi méltósága súlyos megsértésének megállapítását, különös tekintettel arra, hogy a panaszos az események idején alig töltötte be a 14. életévét. A jogsértés súlyát tovább fokozza, hogy arra a panaszos osztálytársai előtt került sor, így a rendőr által közölt hamis információ arra is alkalmas volt, hogy – ha időlegesen is, de – a panaszos jó hírnévhez való jogát sértse, becsületét csorbítsa.

A rendőr magatartása ezen túlmenően alkalmas volt a büntető igazságszolgáltatás komolyságába és a rendőrség megfelelő működésébe vetett állampolgári bizalom megrendítésére is, hiszen azt a benyomást keltette, hogy a büntetőeljárás nem több mint fegyelmezési céllal igénybe vehető „drámapedagógiai” eszköz, amelyet a rendőr – ha szükségesnek látja – akár általános iskolások megfegyelmezése érdekében is „elővehet”.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a r. főörzsőrmester magatartása súlyosan sértette a panaszos méltóságát, becsületét és jó hírnevét.

IV.

A Testület megítélése szerint a jogsértés súlya egyértelműen eléri azt a mértéket, amely indokoltá teszi az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2011. június 22.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET